

СОБРАНИЕ ДУХОВНО.

§. 3.

ОЛИНТЪ СЪ ЯПЕКНДА СТИГНАХА НА БРЕГА ГАРНИНЪ*). ТАА РЪКА, КОАТО Е СЕГА МАЛКА РЪЧИЦА, ТОГАСЪ СЪ ИЗЛИВАШЕ СЪ БЪРЗОСТЪ ВЪ МОРЕТО. ТА СЪ ВОДАТА СИ ОУКРАСАВАШЕ ГРАДИНШТЕ, ЛОЖИЛАТА, ПАЛАТЫТЕ, И КАПИЩАТА НА ГРАДА ПОМПЕЯ. ОЛИНТЪ ОСТАВИ БРЕГА И ОПРАВИ СЪ ВЪ ПЪТЕКАТА, КОАТО КРЫБЕШЕ ПОДЪ СЪНКАТА НА ДРЕВІАТА БЛИЗО ДО РЪКАТА. ТАА ПЪТЕКА БЪШЕ МЪСТО ЗА РАЗХОДКА, ВЪ КОАТО СЪ СРЪШНУВАХА ПОМПЕЙЦЫТЕ ВЪ ВЕЧЕРНОТО ВРЕМЯ, А ДЕНЕМЪ ВЪ ТОПЛИНАТА НЕ ОТХОЖДАХА ТАМЪ ДРЪГИ ЧЕЛОВѢЦЫ, ОСВЕНЪ ДѢЦА, НѢКОЛКО СТИХОТВОРЦЫ, И НѢКОЛКО МЪДРЕЦЫ, КОИТО ЛЮБЕХА ДА СЪ ПРИПИРАТЪ.

ОЛИНТЪ И ЯПЕКНДЪ ВЛЕЗОХА ВЪ ТАА ПЪТЕКА; ТОПЛИНАТА НА СЛЪНЦЕТО БЪШЕ ИЗГЕНИЛА СИЧКИТЕ ОНЫЯ, КОИТО СЪ РАЗХОЖДАХА ТАМЪ, ТІИ СЪДНАХА НА ЕДНА ОТЪ ЛАВИЦЫТЕ, ДѢТО БѢХА МЕЖДЪ ДРЕВІАТА, И СРЪЩА ВѢТАРА КОЙТО ИДЕШЕ ТИХЪ КАМТО ТѢХЪ ОТЪ РЪЧНАТА СТРАНА; И ГЛАДАХА ДАЛГИТЕ НА РЪ-

*) Гарна сѣ зовеше рѣката.